

Sygn. akt IV CNP 111/08

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości „W.”
przeciwko J.K.
o odszkodowanie w kwocie 30. 765,86 zł.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2009 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą.**

Uzasadnienie

Pozwany J.K. zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 czerwca 2008 r.

Skarga podlega odrzuceniu z następujących powodów: Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „w y k a z a n i e, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Niniejsza skarga nie wypełnia obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżący ograniczył się bowiem jedynie do stwierdzenia, że brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania oraz skargi kasacyjnej.

Skarga dotknięta wskazanym brakiem podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Dodać należy, że powołany w skardze art. 278 § 1 k.p.c., nie może być „przepisem, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne” (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) wskutek niedopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Sąd II instancji odmawiając dopuszczenia – zgłoszonego przez stronę - dowodu z opinii biegłego stosuje art. 217 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., natomiast dopuszczając taki dowód z urzędu stosuje art. 232 zd.2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Niedopuszczając dowodu (na wniosek, z urzędu) sąd może spowodować wydanie orzeczenia, które będzie niezgodne z art. 217 § 2 lub art. 232 zd. 2 k.p.c., nie zaś

z art. 278 k.p.c., który wyjaśnia jedynie w jakim wypadku („w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych”) dowód ten może zostać przeprowadzony oraz reguluje tryb postępowania sądu przed podjęciem postanowienia o dopuszczeniu takiego dowodu, nie zaś w przypadku jego niedopuszczenia.

Oddalając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jego pismo procesowe, mające stanowić odpowiedź na skargę, zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c.) Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jej sporządzeniem i wniesieniem.